

Grann-jävlar

My Lind
Antoni Lacina

Antoni Lacinai

My Lind

Grannjävlar

SAGA Egmont

Grannjävlar

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 2020, 2021 Antoni Lacinai, My Lind och SAGA Egmont

Alla rättigheter förbehålles

ISBN: 9788728049228

1. e-boksutgåva
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med förlaget samt med författaren.

www.sagaegmont.com

Saga är en del av Egmont. Egmont är Danmarks största mediekoncern och ägs till fullo av Egmontfonden, som donerar knappt 13,4 miljoner euro årligen till utsatta barn.

Kära läsare,

för att du snabbt ska kunna kasta dig in i deras vardagsliv, bjuder vi här på en kort presentation av dem som bor på Besvärsgatan 6.

Lägenhet 1_A - Andrea och Robin Zakholy. En gör karriär. En är hemma med barnen. Ingen är nöjd.

Lägenhet 1_B - Edvin Kvist. Pedantisk och blyg människa. Fönsterputsare.

Lägenhet 2_A - Niklas Grenwall och sambon Anna. Niklas lämnade aldrig åttitalet och omgivningen får ständigt höra hans nostalgiska musikreferenser. Anna står ut med både det och Niklas praktiska inkompetens. Hon är lycklig som barnmorska men sörjer det egna barnet som aldrig kom.

Lägenhet 2_B - Marta. Lomhörd krutgumma som skiter i sin ålder och gillar hemelektronik, bra ljudanläggningar och lurviga män.

Lägenhet 3_A - Gunnel Karlsson. Älskar visdomsord och personlig utveckling, och tycker att alla andra borde göra det också. Letar efter kärlek och karriär. Har två tonårsbarn varannan vecka som är... tonåringar.

Lägenhet 3_B - Boromir alias "Bosse". Väldigt intelligent. Väldigt aggressiv. Väldigt stor. Arbetslös.

Lägenhet 4_A - Signe från Norrbotten. Stalkad, klok fotomodell. Rädd. Vill känna sig trygg och älskad. Ser upp till Marta. Står ut med Gunnel.

Lägenhet 4_B - Glenn och sambon Nettan. Glenn är missförstådd och frustrerad uppfinnare. Nettan är också frustrerad - på Glenn.

Välkommen in i grannjävlnas värld!

Oktober
– åtta månader kvar

Prolog

När det tvåhundra år gamla bokträdets rötter gav vika och en intet ont anande Hellen Rolfsdotter krossades under tyngden uppstod en smått komisk scen. En arm stack ut där handen fortfarande höll kopplet i ett fast grepp. I andra änden trampade en något förvånad fransk bulldogg, som grymtade och sniffade på mattes hand innan den lade sig ner i skydd mot vinden och väntade på bättre tider. Denna händelse var synnerligen olycklig, inte bara för Hellen och hennes hund, utan för hela svenska folket.

Stormen som bidrog till att avsluta hennes liv hade pustat, frustat och hotat träden hela natten och en bit in på morgonen. Hellen väntade in i det längsta. Till slut sade Jean-Pierre, den brunvita lilla besten, ifrån. Hans gnyende och kramsande på dörren gav henne inget val.

Hon klädde med en suck på sig sina blommiga gummistövlar och den vita regnrocken och stegade ut. En bit in i bokskogen stannade Jean-Pierre och pinkade lättat på en sten. Normalt älskade Hellen att gå sina hundpromenader i sin hemstads ytterkanter. Sölvesborgs natur var oslagbar och den så kallade Hälsostigen gick rakt in i ett litet naturreservat fyllt av bokar, lönnar och en och annan björk. Den ljusgröna prakten på våren. Det mörkgrönt fylliga om sommaren. Och så det vackraste av allt, när höstsolen strålade ner på guld, orange och röda löv. Det fanns inget bättre. Höststormar däremot var inte någon favorit.

Att ett bokträd kunde attackera så ljudlöst visste hon egentligen. Med en dubbel examen i geologi och astronomi, och med flera enstaka kurser på väg mot en Fil.kand inom trädgårdsvetenskap, visste hon en hel del. Det är inte alltid expertkunskaper hjälper. Där och då mötte Hellen sitt öde med ett ljud som mest kunde liknas vid en slev som smaskar mot en kladdig smet.

Hellen skulle samma förmiddag ha tagit tåget från Sölvesborgs lilla station i rött tegel, för vidare färd till Stockholm och Regeringskansliet. Där skulle hon berättat att astrofysikern Albin Johansson hade fel. Enligt hennes beräkningar skulle meteoren inte alls passera jorden på femtusen kilometers avstånd, så som Albin berättat på kvällsnyheterna. Den skulle inträda i atmosfären om åtta månader, alltså på självaste midsommarafton. Även om en del av himlakroppen skulle brinna upp under färden genom atmosfären, skulle så mycket massa vara kvar vid kontakten med jordytan att den skulle ödelägga allt inom femtio mils avstånd.

Om hennes beräkningar var korrekta, och det var de alltid till skillnad från Albin *Slarvern* Johanssons, skulle nedslaget ske i den vackra trästaden Eksjö på småländska höglandet. Södra Sverige skulle bli ett minne blott.

Denna nyhet fick alltså vänta eftersom Hellen istället låg under ett vackert bokträd med höstens alla röda nyanser, som väl matchade de cirka fyra och en halv liter blod som pressats ur kroppen. Den försening som därmed uppstod skulle inte direkt hjälpa landet att hantera den kommande krisen.

Januari
– fem månader kvar

Glenn

Klockan var halv åtta och mörkret hade ännu inte släppt taget om morgonen. Glenn kände pappret knyckla ihop sig i hans näve. Någon, säkert klämkäcka Gunnel, hade som vanligt tejpat upp sina glättiga visdomsord. *Dröm stort. Gör smått.* Han slängde den nedrivna lappen i ett hörn. Vicevärden fick plocka upp. Vad hette killen nu igen. Mikael? Nej, Niklas. Jävla tönt.

Glenn drog upp dragkedjan på fleecetröjan. Den stramade över magen. Nettan klagade alltid och tyckte att han skulle flytta ett antal kilo från magen ner till "de där flamingotunna benen". Trams. Han hade förtjänat sin kula. Han tänkte på en t-shirt han sett med texten "Öl byggde denna vackra kropp." Hade Gunnel satt upp en sådan text hade den fått vara kvar.

Omedvetet strök han sig över det glesa, gråvita håret och kände efter så att gummibandet runt hästsvansen satt rätt. Genom portens glasparti såg han att det var en härlig morgon.

Glenn hade som vanligt vaknat prick nollsex fyrtiofem. Då ljud "Två mörka ögon" av Sven Ingvars på klockradion. Leende hummade han med i melodin. P4, denna fina kanal, och Sven Ingvars, detta fina band. Synd att sångaren gått ur tiden. Andra människor må ha mobilerna som väckarklocka, men så var också andra människor vanligtvis idioter. Klockradion var mycket bättre, och så fick man ligga mer om man skippade telefonen i sovrummet. Det hade en expert sagt i radio. Bara en sån sak. Han log igen. Det är som det ska vara.

Idioter behöver vi inte fler av så det var i sin ordning att det blev mindre ligga då. För dem alltså. Inte för honom.

Han var en tjur. En casanova. En Donjohan? Skit samma. Han visste hur man gjorde. Och när inte Nettan ville fanns ju alltid nätet.

Det ekade av steg i trapphuset. Nämen, där kom han ju. Dumskallar fanns i alla skepnader. Niklas, vicevärden, med en tjock röd dunjacka och en syntlugg som stack fram under den pastellblåa mössan. Självt hade Glenn som vanligt på sig sin träningsoverall. Eftersom det ändå var lite kyligt hade han kompletterat med en fleecetröja, och en New York Yankees-keps som han köpt på loppis några år tidigare. En liten, ful och räddhågsen hund med skägg och ögonbryn gick i släptåg efter Niklas. En typiskt jobbig hund som bjäbbade så fort en skugga rörde sig. Jyckens tunga hängde redan ut av värmen från den tjocka hundjackan.

Den snodde in sig i kopplet.

"Jaha. Nicke Nyfiken. Ska du ut i vintervädret?"

"Åh, hej. Jo, Douglas behöver göra sina behov." Niklas vände sig om mot Douglas och pratade bebisspråk. "Eller hur vännen. Eller hur, att du ska kissa. Och bajsa Douglas. Bajsa."

Herregud. Glenn klistrade på ett leende.

"Jag ska precis gå min egen morgonpromenad. Vi gör sällskap."

"Åh, jo, okej. Men jag kommer att gå en ganska lång runda", mumlade Niklas under halsduken.

"Perfekt." Glenn öppnade porten. "Kom då."

De klev ut i den råa januarikylan. Glenn tryckte ner kepsen hårdare. Douglas verkade direkt motvillig de första stegen, men Niklas trugade med hundgodis och den

dumma hunden lät sig förledas. Glenn bubblade på om allehanda problem med politiken, giriga företagare och de förlorade svenska värderingarna. Hunden sniffade runt, kissade här och där medan luften färgade husses och Glenns andedräkt vit som undflyende cigarettrök.

"När skaffade ni hund? Är det en sån där skokrämshund eller? En skotte?"

"Det är en dvärgschnauzer. Han är fyra år. Vi hämtade honom förra månaden. Ja det gjorde vi, eller hur Douglas?" Niklas vände sig till hunden. "Vi älskar dig allt Douglas, ja det gör vi."

"Ingen valp alltså? Vem fan lämnar ifrån sig en hund hur som helst? Så typiskt. Ingen ordning. Ingen känsla för ansvar." Glenn rättade till boxerkalsongerna genom byxtyget. "Bara dumpar jycken. Ja, vad fan ska man säga."

"Det var min sambos syster". Kinderna på Niklas blev ovanligt röda. "Hon flyttade till Australien och hunden behövde ett hem helt enkelt."

"Å fan. Du förresten, din sambo. Visst är hon sjuksyrra?"

"Jo, det stämmer. Barnmorska är väl mer rätt."

"Vad tycker du egentligen om sjukvården idag? Är det inte en jävligt kraftig försämring vi ser? Jag skulle få lite hjälp men det gick ju fan inte. Bara att passera den korkade allmänläkaren för att få en remiss. Omöjligt. Och sedan får jag ett brev från lasarettet där det står att jag bara får två tider att välja på. Alltså, två chanser. Passar inte tiderna måste jag tillbaka till vårdcentralen. Men hallå! Är de helt goa i hövvet eller? Tänk om jag har förhinder. Ja herregud." Han tog upp en tummad anteckningsbok ur fickan, bläddrade fram till sista sidan och höll upp den för Niklas.

"Vad är det där?"

"Min plus- och minuslista över folk och annat. Där. Ser du att det står *Sjukvården*? Den är på minuslistan."

"Men jag ser ingen pluskolumn?"

"Nä, på den här sidan är det bara minus. Det har blivit så. Och på några av de andra sidorna också. De flesta är ju inte helt rediga i huvudet."

De gick tillbaka mot huset. Glenn ville att Niklas skulle sätta upp en lapp om att den där Gunnel skulle få förbud att skriva lappar. Niklas hukade sig framåt, mot vinden. Han sa ingenting.

Gunnel

Gunnel blickade ut över Linnéområdet från sin balkong på tredje våningen. Cigarretten dinglade mellan pekfingret och långfingret. Nedanför såg hon Landalas gamla vattentorn i rött tegel och det gröna koppartaket, sedan en brant sluttning beklädd med gräs och buskar innan lägenheter och spårvagnsspår skymtade långt där nere. Det mesta gick i brunt nu när de enda löv som fanns var de halvt förmultnade på marken. Över halva vintern hade gått, och fortfarande ingen snö som lagt sig. Det var det tråkiga med Göteborg, det blev liksom aldrig vinter. Men Gunnel hade lärt sig den hårda vägen, det gällde att ta tillvara på nuet. *Livet är en resa - njut på vägen.* Den var bra.

Barnen skulle vara hos sin pappa fram till onsdag. Tre dagar till utan de små live. Små och små förresten. En Linnea som fick dricka alkohol på krogen och en Hampus som drack i smyg. Eller öppet hos pappan, som brukade hålla upp en extra grogg och säga: "Det ger pojken hår på bröstet."

Hon suckade. Januarivinden var blöt och isande kall. Ett bloss till, sedan fick det vara nog. Hon sneglade på cigarettfimpfen, ännu en sak de inte var överens om. Tre dagar till utan barnen. Tre dagar, i frihet! *Lev i nuet - det är allt som finns.* Gunnel tände en ny Winston och sög i sig röken, gifterna och nikotinet. Pappret och tobaken sprakade. *Le - alltid retar det någon surpappa.* Hon fnissade till och blåste ut röken, lutade sig långt ut på

balkongen. Så skakade hon på huvudet. Näe, bättre med den klassiska – *så ler världen mot dig*.

Hon huttrade till i sin tunna blus med bara en blekblå jeansjacka ovanpå. Enstaka snöflingor föll stillsamt ner på balkongräcket och smälte. Ett sista bloss. Hon plockade upp en näve blomjord från den lilla platsäcken, kramade in fimparna och tittade ner. Ingen där. Längre bort såg hon Glenn som gav henne rysningar när han stod och gestikulerade bredvid Niklas och hans nya hund.

Hon slängde ner fimpen och jorden mot sluttningen. Med vana rörelser plockade hon upp en doftspray och sprayade både på sig själv och runt om balkongen. Det var förstås tveksamt om det gjorde någon större nytta på en balkong som inte var inglasad, men det kunde väl inte skada. Sprayen fick hennes stora röda glasögon att imma igen och det blonda burret att klibba.

Gunnel tittade på klockan och höjde på ögonbrynen. Hon sprang in genom vardagsrummet, vidare till sovrummet där hon letade i byrålådorna, svor och sprang till tvättkorgen. Hennes yogakläder låg där i botten. En svag lukt av gammal svett. Det kunde inte hjälpas. Hon hämtade flaskan och sprayade kläderna innan hon tryckte dem mot näsan. Mycket bättre. Hon pressade ner dem i den rosa träningsväskan, där fick de trängas med en halvtom vattenflaska. Hon skulle bli sen till yogan. Skit också. Bara hon inte stötte på Signe på vägen ut. Denna alltid lika fräscha granne som doftade av den där rosa Ralph Lauren-parfymen och flöt fram som om hon var på en catwalk. Men sa hon inte att hon skulle på ett modelljobb idag? Tänk att kunna tjäna pengar på sin snygga yta. Nåja, *skönheten kommer inifrån*. Fast Signe var fin inuti också. Gunnel kände sig som en mentor för henne. Tur att hon inte var missunnsam av naturen.

Gunnel tittade på klockan igen och kände svetten bryta fram under armarna. Hon kom ut ur lägenheten och tryckte på hissen innan hon låste och lyssnade efter Bosse, grannen. En farlig typ. Det var tyst på andra sidan dörren. Bra. Hon var rädd för honom och hans mörka moln av aggressivitet. Hissen dröjde. Hon kastade sig nerför trapporna, två kliv i taget, trots att hon bara var knappt hundrasextio centimeter lång. Måtte det finnas en ledig maskin när jag kommer hem, tänkte Gunnel. *Vanor är små saker du gör varje dag.* Så fort hon kom tillbaka skulle hon sätta upp en tvättid. Absolut. Ingen tvekan. Men nu gällde det att hinna med spårvagnen. Hon brukade klara det. *Lyckan står den djärve bi.* Hon sprang nerför backen, genom parkeringsplatsen bredvid Landala centrum till hållplatsen precis i tid för att kliva på. Tacksam trots allt att vägarna inte var vinterhala. Hjärtat dunkade. Svetten rann. Hon klarade det. Igen.

Signe

Signe slängde med sitt långa, ljusa hår så att det bildade en gloria runt huvudet. Hon putade med de rödmålade läpparna och blinkade flirtigt mot fotografen.

Lastgammal, säkert inte en dag under femtio. Något han definitivt ville dölja. Hon synade honom i smyg. Han bar tajta, svarta jeans från Nudie, nerhasade så att man såg linningen i kalsongerna. Björn Borg-kalsonger noterade hon. Slimmad svart t-shirt och militärgrön bomberjacka. Han hade rakat håret på sidorna. Det dolde inte de grå stråna så bra.

Hon hade träffat den förut. Den där typen. Hängde på fina inneställen. Raggade på dem som kunde vara yngre än deras egna döttrar. Gubbsjuka. Pinsamt. Signe sträckte på sig. Ryggen värkte. Hon fick ideligen nya direktiv, lydigt följde hon minsta lilla vink. Det tog emot. Hon var yr av hunger. Flimret framför ögonen tilltog och rummet snurrade till. Det var flera timmar sedan frukost. Hon längtade innerligt efter något att äta och kanske en kopp te. "Hörru stumpan, du är inte klar än!" Fotografen hojtade mot henne och viftade med handen medan han rörde sig fram och tillbaka för att hitta rätt vinkel. Han mixtrade med fläkten, flyttade den för bästa effekt. Strålkastarna var intensiva, det var varmt. Signe försökte se avslappnad och sval ut men små pärlor av svett på överläppen skvallrade om motsatsen.

"Jag måste ha mat, kan vi inte ta en kort paus?" Signe kisade mot fotografen och höll upp sin hand för att skugga skenet från lamporna. Hon hade glömt hans

namn. Shit också. "Du, snälla?" Hon putade med läpparna, lade huvudet på sned, bedjande. "Snälla?!"

"Jag har inget käk här. Sorry." Han slängde en menande blick runtom i studion och ryckte på axlarna. Studion var ganska stor, troligtvis en gammal kontorslokal. Vitkalkade väggar, betonggolv. En enda stor öppen yta med en vit skärm som bakgrund till själva fotograferingen. På golvet låg mörka tyger som underlag. Strålkastare var riggade runt om det som kunde liknas vid en scen, ett litet podium uppbyggt i trä. Och mitt framför Signe stod fläkten. Carola-fläkten. Det ekade när de pratade. Det fanns i stort sett ingenting annat i lokalen. Förutom att där i ena hörnet stod en rumsavdelare, det var bakom den Signe hade bytt om under hela sessionen.

"Något måste det väl finnas, att dricka åtminstone?"

"Ja, ja." Han suckade. "Jag ska se om jag kan hitta nåt. Vänta lite." Han la ifrån sig kameran, som om den var gjord av sköraste porslin, en svart Nikon, och gick ut i pentryt. Håkan. Så hette han. Signe hörde hur han öppnade och stängde skåp där ute och gick efter. Det var litet och trångt i pentryt. Han räckte henne ett glas med vatten.

"Ledsen, det är allt som finns, baby."

Signe drack glupt. Hon ville inte få huvudvärk, det hade hon inte tid med nu. Hon ställde glaset i vasken. Först då märkte hon hur tätt intill han stod, så nära att hon kände hans andedräkt på sin hals. Nackhåren reste sig.

"Du är så jävla vacker." Hans röst var hes och värmen från hans hand brände genom det tunna tyget i blusen. Fingrar smekte henne sakta längs ryggraden. Hon stelnade till. Handen stannade upp i sin rörelse och när

hon hastigt vände sig om stötte nästipparna nästan emot varandra. Hon såg hur det glänste till i hans ögon.

"Inbilla dig inget", fräste hon och satte handflatorna mot hans bröstorg. Han backade, förnärnad. Hon knyckte med nacken och tittade ner på honom, till synes självsäker, men i det ögonblicket gjorde hjärtat en frivolt. Signe harklade sig. "Dags att fortsätta eller?" Hon gick med raska steg förbi Håkan ut i studion igen. Benen darrade. I ögonvrån såg hon hur han följde henne med blicken samtidigt som han tryckte handen mot skrevet i sina svarta, tajta jeans.

"Äckliga jävla kåtbock", muttrade Signe tyst för sig själv. De var ensamma i studion, han var inte stor, men hon var mindre. Han lommade ut ur pentryt, glodde surt på henne samtidigt som han fortsatte att gnida handen över gylfen. Signe stirrade stint på honom. Hon tänkte inte låta sig generas eller skrämmas. Din gubbsjuke jävel. Kan inte vara lätt med hjärnan på fel ställe.

"Joker här hade gärna lärt känna dig gumman, men vi får väl lägga det på hyllan verkar det som. Så nu kör vi vidare." Håkan tog bort handen från skrevet. Han sköt av några bilder innan hon hunnit ställa sig i pose. Hon skulle kunna anmäla honom. Allt sedan metoo hade reglerna ändrats på spelplanen, det var enklare nu. Hon teg. Ilskan fick henne att tagga till och återstoden av sessionen levererade hon på topp.

Två timmar senare ramlade hon ut på gatan. Matt i kroppen av hunger. Hon höll ett stadigt tag i dörrhandtaget för att inte tappa fotfästet. Det regnade. Igen. Himlen var jämngrå. Inga moln som avtecknade sig. Vilket skitväder. Signe suckade och tittade ner på sina nya, svarta mockastövletter. Inköpta igår. Hon hade glömt att impregnera dem. Satan. Det plingade till i mobilen.

Hon hade åtta nya sms och tio missade samtal. Hon slet av sig sina svarta skinnhandskar och lyckades med darrande fingrar slå in kodlåset. Fyra från mamma. Hon slappnade av. Klickade fram det senaste. Från Gunnel, grannen. *Äta bör man annars dör man. Välkommen stod det. Ja tack. Gärna. Skithungrig. Bättre sent än aldrig. Tack <3* messade hon tillbaka. Fnissade. Gunnel skulle gilla det svaret.

Signe släppte dörren, steg ut i gatan och såg sig om efter en taxi. Efter en bit mat hos Gunnel skulle hon titta in till nästa granne på en kort pianolektion innan det var Netflix och läggdags. Marta, den tanten var så jävla cool. Så ville hon bli, om hon blev så gammal. *It's a plan.*

En blå taxibil stannade och Signe skulle precis hoppa in när hon istället bestämde sig för att ta spårvagnen. Hon vinkade iväg föraren. Det tog lite längre tid men passade hennes ekonomi betydligt bättre.

Håkan var glömd för stunden. Maten hägrade.

Marta

Flygeln vägde flera hundra kilo. När Marta flyttade in femton år tidigare hade det krävts fem starka flyttkarlar för att baxa in den i lägenheten. Tur för dem att hon bara bodde en trappa upp.

Marta satt framför tangenterna och lät fingrarna glida över dem. Den blanksvarta möbeln var placerad mitt i vardagsrummet, bara någon meter från sjuttiotumstv:n med sitt 7.1 ljudsystem från B&W som hennes son köpt till henne i åttioårspresent. Eftersom han själv inte var intresserad av elektronik hade hon helt enkelt skickat över en länk till ljudanläggningen via Messenger. Pengar hade han i alla fall och han var en snäll son.

Intresset för teknik var minst sagt begränsat också hos hennes vänner. Ingen verkade förstå tjusningen med att ligga i framkant. Vem hade bestämt att man ska sluta vara nyfiken i pensionsåldern? Ålder är ändå bara en siffra.

Sedan arvet från sin far ägde hennes son flera fastigheter som genererade en stadig summa pengar varje månad. Tillsammans med lönen han fick från sitt politiska uppdrag i Stockholm kunde han ordna med bostaden och annat som hans mor behövde. Pensionen var det inte mycket med.

Det långa vita håret var uppsatt med en medveten nonchalans. Byxorna var mörka och välpressade och hon hade alltid skor på sig, även inne i lägenheten. Hon drog upp den vita blusens ärmar och började spela. Eftersom hon kopplat ur hörapparaten fick hon anstränga sig för

att inte bara lyssna utan också känna musiken. Vibrationerna fanns där. Det handlade bara om att stilla sina sinnen och ta in. När ackorden var korrekta och flygeln stämmts fanns en harmoni som var svårslaget vackert. Och Beethoven hade ju varit helt döv när han skrev vissa sonater.

Hon mjukade upp fingrarna med några skalor och bläddrade sedan i notboken fram till Mozarts Requiem som hon älskade att spela. Hon lät händerna dansa fram. Vilken njutning. Den känslan kunde inget elpiano matcha.

Telefonen ringde. Marta märkte inget. Ovanför dunkade grannen med foten i golvet. Marta märkte inte det heller. Allt som fanns var tonerna och de harmoniska vibrationerna som fortplantade sig genom fingrarna, fötterna och stolen hon satt på.

Halvvägs in rynkade hon på pannan. Pianot behövde stämmas. De högsta oktaverna skorrade lite. Hon lade sina fingrar en oktav lägre och började om. Nu kändes det bättre. Hon kom snart in i ett flyt där hon till och med missade bankandet på dörren. Efter tio minuter var hon klar.

Hon satte på sin hörapparat igen och hörde ringsignalerna. En snabb blick på mobilen, som visade en bild på Mahmoud. Ah, denne virile man. Femton år yngre och vansinnigt förälskad i henne, med en fast blick från två bärnstensfärgade ögon och svart hår som inte verkade ha något intresse av att byta färg. Bilden var tagen en ljus, varm dag med en stark sol som fångade hans hud i samma ton som ögonen. Mahmoud. Hon lät signalerna ringa ut. Han kunde få undra. Snart nog skulle hon ringa tillbaka. Hon hade fått ett sms också. Från Edvin, grannen under henne. *Hej kära Marta. Du spelar vackert men ikväll kommer jag att vara jättetrött. Vore*

toppen om du höll upp spelet efter tio. Tack snälla du.
//E

En sådan rar pojke han var. Alltid hel och ren. Blyg som få. När han log, vilket var rätt sällan, fick hon nästan liknande känslor för honom som för Mahmoud. Om hon hade varit femtio år yngre... Hon slängde en blick på klockan, strax efter nio. Oj, Signe skulle komma förbi när som helst. Det fick bli en kort lektion denna gång. Eller kanske skulle hon bara bjuda på en smörgås. Tösen behövde lägga på sig några kilo.

Edvin

Edvin hatade vintern. Mest för att han var så frusen av sig men också för att det blev så lerigt inne när man varit ute. I alla fall om det regnade, eller hade regnat, vilket det alltid gjorde i Göteborg. Han kunde inte komma ihåg när det var uppehåll senast. Han suckade, städade upp det sista innanför dörren, doppade moppen i spannen en sista gång och vred ur. Edvins blick fastnade på moppen innan han ställde in den i städskrubben. Det var ungefär så han kunde känna sig ibland. Urvriden, grådaskig, som något ingen ville ha, och i hans fall ingen heller behövde. Han puttade igen skåpdörren och la tillbaka dörrmattan så att den låg perfekt. Edvin kom att tänka på sin far. Han skulle definitivt inte ha varit lika nöjd. Edvin kunde föreställa sig honom stå i dörren in mot köket hemma i huset i Mölndal, med armarna i kors. Vakande. Hukande. "Du är inte klar än grabben." Edvin rös till. Smärtan som följde. Hur det hettade i kinden efter slaget. Han som smet ut genom dörren och inte kom hem igen förrän det var mörkt ute och far låg och sov ruset av sig. Han skulle ha gjort vad som helst för att få vara osynlig. För att slippa hamna i vägen, men det hade inte varit ofta han kom undan. Nu längtade han efter att någon bara skulle se honom, en endaste gång. Se *honom*. Han ruskade av sig sina dystra tankar. Kvart i sju. Dags att gå till jobbet. Edvin drog upp dragkedjan till näsan och steg ut i trappuppgången. Han fiskade upp sina lägenhetsnycklar ur byxfickan och skulle precis låsa när han hörde steg i trappan. Han vände sig om och såg Bosse Broiler. Eller,

det var bara i Edvins huvud han hette så. Inget han någonsin skulle säga direkt till honom förstås. Bosse var gigantisk, i grå hoodie under en skinnjacka och svarta Adidasbyxor. Bosses överarm var klart större än Edvins lår. Läskigt.

"H-h-hej", pep Edvin. Jävla stammande som kom tillbaka så fort han blev nervös.

Bosse grymtade något ohörbart tillbaka men nickade i alla fall mot honom när han passerade. Han drog ihop axlarna och försökte göra sig så liten som möjligt. Bosse var enorm. Edvin var övertygad om att han gick på anabola. Han tränade ju litegrann han också, men nästan ingen han visste var lika stor som Bosse, som säkert var mer än en meter bred över axlarna. Bicepsarna såg ut att kunna spränga skinnet i jackan. Tyget spände över bröstkorgen så att bokstäverna på hoodien blev alldeles skeva. Han påminde om den där hunden i Tom och Jerry, stor upptill och så smalnade han av nedåt. Men Edvin var ganska säker på att han inte hade samma beskyddarinstinkt som hunden haft.

"Vad gör du uppe så här dags, d-d-u har väl inget j-j-obbb?" Han ångrade sig innan han hunnit avsluta meningen. Hur tänkte du nu Edvin? Han förbannade tyst sig själv. Bosse saktade ner stegen och vände sig om. Stirrade på honom, kolsvarta ögon. Edvin fumlade med låset till dörren. Han vägrade att möta Bosses blick igen och pustade ut när han såg honom kliva ut genom porten. Inte för att han inte åkt på stryk här i livet men det här var ju onödigt. Den ekvationen krävdes det ingen hjärnfysiker för att förstå.

När Edvin kom ut höll det på att spricka upp. För första gången på flera dagar lyckades solen komma till tals genom molnen. Edvin lyfte ansiktet mot himlen och

andades in den kalla luften. Han gick fram till cykelstället och fiskade upp cykelnnyckeln ur fickan på sina välpressade chinos. Han visslade entonigt och kisade upp mot Signes fönster på fjärde våningen. En skugga tornade upp sig bakom honom.

"Vem fan tror du att du är?" Edvins fotsulor lämnade marken när Bosses stora händer tog ett fast grepp om hans axlar. Bröstkorgen trycktes ihop och han kunde knappt andas. Han spärrade upp ögonen och försökte förtvivlat skaka på huvudet samtidigt som han sparkade med benen för att komma loss. Bosse släppte bryskt taget och han föll till marken. "Du är en nolla, vet du det? En klen jävla nolla." Bosse puttade till honom så att han snubblade baklänges över sin cykel och landade mitt i en vattenpöl. Edvin kände vätan genom byxtyget. Måtte det bara vara regnvatten. "Jag kan skaffa ett jobb om jag vill, det handlar väl om att hitta rätt va?"

Jag är för smart för att ta på mig vad som helst. Det är det som är grejen. Förstått?!" Bosse pekade sitt stora korvlika pekfinger mot Edvin, och spottet sprutade när han pratade. Edvin kämpade för att inte omedelbart torka bort saliven ur ansiktet. Han rörde sig inte ur fläcken.

"F-f-förlåt", pressade han fram.

"Klättra runt på fasader som en jävla spiderman eller vad du inbillar dig", fortsatte Bosse. "Fönsterputsare, det är väl inget jobb. Du är bara en satans fluktare!" Bosse tryckte korvfingret hårt i bröstet på Edvin. Det gjorde ont, riktigt ont men Edvin protesterade inte. "Det är väl enda möjligheten för dig att få se lite naket förresten. För du har väl aldrig fått smaka på nån riktig pussy, eller hur?" Bosse flinade och tittade ner på Edvins blöta byxor. "Pissmyra."

Precis då öppnade grannen, Andrea, sitt fönster på glänt.

”Hallå. Vad händer?”

Bosse sa inget utan drog upp huvan över huvudet och vaggade iväg ner mot Vasa Viktoriagatan.

”Ingen fara. Jag halkade. Jag är okej.” Edvin reste sig sakta upp. Andrea verkade vilja säga något men nickade bara och stängde fönstret igen.

Edvin var inte okej. Han skulle bli sen till jobbet. Inte bra. Han hatade att komma för sent. Punktlighet var en dygd. Det ömmade på bröstet där Bosse tryckt till honom. Han skulle få ett blåmärke. Ena benet hade dessutom fastnat mellan cykelramen och hjulet, det gjorde riktigt ont. Edvin drog upp byxbenet men såg bara ett ytligt skrapsår. Spiderman, ja det var kanske ingen dum beskrivning. Vad var Bosse då? Frankensteins monster? Edvin log åt sin egen påhittighet. Han borstade av sin jacka. Den hade i alla fall klarat sig. Bara byxorna som behövde bytas. Han sprang in i lägenheten. Två minuter, sedan skulle han vara iväg.

Bosse

Kontorsrummet var litet. Väggarna signalerade sent sjuttioal med en beige färg som dödade lusten hos alla som var där. Inte ens lamporna förmedlade något större hopp. Med sin två meter långa och etthundratrettio kilo muskulösa kropp satt Bosse på något som verkade vara en dockstol. Han drog handen över håret. Tre millimeter. Det började bli väl långt, men det borde hjälpa honom på mötet idag. Han såg snällare ut med lite hår på huvudet.

På andra sidan det kliniskt rena skrivbordet, vars enda attiraljer var en gammal tjockskärm, ett tangentbord och en mus, satt en arbetsförmedlare vid namn Lena Engström. Ljust rakt hår, trötta ögon och ett snett leende som signalerade ett milt förakt. Inte hans typ, men om hon låste dörren bakom honom skulle han inte säga nej ändå.

"Då så, välkommen hit", började hon. "Jag antar att du fyllt i alla papper?" Han gav henne bunt. "Inga problem med formulären? De kan verka lite krångliga i början." Hon lade huvudet på sned när hon frågade. Bosse var tyst. Lena Engström höjde på ett ögonbryn och sökte ögonkontakt. Bosse suckade.

"Jag är medlem i Mensa."

Hennes blick flackade till i någon sekund innan hon försökte le på nytt.

"Är du?"

Varför skulle han berätta för henne att han inte gått med? Han hade ju gjort testerna.